

MESE A NYÁRRÓL

A hóihar a madáretetőből mind kiséperte az eleséget, s eltemette. A cinegéknek napok óta úgy kellett kikapirgálni a hó alól a szemet.

Amint egy hideg reggelen ott küszködtek, nevetős jókedvvel, vígan megszólalt az egyik cinege:

– Hej, mit álmodtam az éjszaka! Nyár volt, s az egész határ tele volt érett napraforgóval . . .

– Ugyan! Hallgass! – szólt egy másik cinege fanyar rossz-kedvvel –, talán megbolondultál, hogy e mostani nyomorúságunkban ilyeneket álmodsz, s még hozzá el is akarod mesélni az álmodat, mikor a hó alól alig-alig tudunk egy-egy magot kikaparni!

A jókedvű cinege elhallgatott, de aztán a többiek kérlelték, hogy csak meséljen tovább!

És a szépeket álmodó cinege aztán mesélt, mesélt, s az így felélesztett emlékek, s felfakadó reménységek meleg sugarai úgy eltöltötték a hóban, fagyban küszködő kis madarak szívét, hogy még a fanyar, rosszkedvű cinege is kevesebb keserűséggel ette ezután a megfagyott tökmagot!